

BAJTÁRSI

LEVÉL

1955. VIII. évf. 9. sz. levél.

81. oldal.

Driebergen, 1955. szept. 10.

A MAGYAR KIRALYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG ÖT ÉVES FENNÁLLÁSÁRA.

Az 1947. 6ta alakult kisebb-nagyobb csendőr bajtársi csoportok és a csoportokon kívül álló egyes csendőrök ezelőtt öt évvel kapcsolódtak össze szervezetszerű egységgé a "Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség"-be.

Miután a bajtársak csendőr jellegüket továbbra is megakarták tartani, az összműködés szabályozása céljából nem kellett hevenyészett szabályokkal bírni új egyesület alakítani, hanem elegendő volt annak kijelentése, hogy a tagok magatartására a csendőrségi szabályzatok és utasítások határozványai az irányadók, melyeknek betartása az emigrációban is kötelező. Ez volt a csatlakozás feltétele. Aki ezt nem fogadta el, szabadságában állt távol maradni, de olyannak volt tekintendő, aki kivált a csendőr kötelezőből s szívében nem újította meg a kötelezőt.

Ki kell külön emelnem a legénységi állományú csendőrök lelkes kezdeményező lépéseit, amennyiben az első bajtársi csoportok ennek folytán lettek életre hívva. Az összekötő kapocsot képező "Bajtársi Levél" c. időszaki lapunk nagyobb részt az ő áldozatkészégüknek köszönheti megjelenését. A tengerentúlról áttelepült bajtársak -rendfokozatra való tekintet nélkül- őszinte megértéssel és szeretettel siettek az Európában maradt testületbeli bajtársaik anyagi megsegítésére. A megsegített bajtársak hála-könnye legyen áldozatkészégük jutalma. A MKCSBK öt éves fennállása feljogosít az eltelt időtartam alatt kifejtett tevékenység méltatására.

Ezen idő alatt a csendőr bajtársak zöme a MKCSBK-hez való hű tartozásával bizonyítékát adta a Testülethez való ragaszkodásának, a Testület további fennállásába vetett hitének, a felszabadítási munkában való közreműködési készségének és a MKCSBK létjogosultságának, hogy az emigrációs mostoha viszonyai között is, laza kötelezőben, megtorló intézkedések lehetősége nélkül, fegyelmezetten szolgálja a kitűzött nemes célt: szenvedő Hazánk felszabadítását!

Az ilyen magatartás olyan magasabb erkölcsi értékű, jellemes, józan gondolkodású férfiakra vall, mint amelyeneknek az igazi csendőröknek minden körülmények között lenniük kell.

Töretlen egység nincs sehol a világon. Mindenütt akadnak emberek, akik a zavaros viszonyok között levetve az erkölcsi béklyókat, egyéni érdekeiket a közösség érdeke elé helyezik és oda húznak, ahol több egyéni haszonra van kilátás.

Az emigráció nyomorában az igen gyakori jelenség és nem az illető nemzet jellemében, hanem az egyén természetében rejlik az oka. Ez alól a csendőrök sem képeztek kivételt. Akadtak ilyenek sorainkban is.

De örömmel és büszkeséggel állapítom meg, hogy a csendőrök zöme-csekély kivétellel-távol áll az ilyen felfogástól és nemes értelem-ben vett áldozatkészéggel sziklaszilárdan áll a MKCSBK célkitűzési mögött.

Tudom, hogy a mindennapi kenyérterestet, a családról való gondoskodás terhe a legtöbb bajtársat akadályozza abban, hogy a MKCSBK ügyeivel foglalkozzék. De mindég akadtak és akadnak büszgő, önzetlen, nemeslelkű bajtársak, akik ezt az áldozatot is meghozták.

A MKCSBK-nek nincsenek anyagi forrásai s így nem tudja a

bajtársak szolgálatát anyagiakkal viszonzni. De hogy nyoma és bizonyítéka legyen önzetlen munkásságunknak, a vezetőség kimagasló tevékenységüket dícsérő elismerés formájában fogja jutalmazni. Ezennel felhívom a terület és csoportvezetőket, hogy f.évi november hó 1-ig küldjék be a tevékenység tüzetes megjelölésével erre vonatkozó javaslataikat.

A világpolitikai helyzet jelenlegi bizonytalansága következtében a jövőre nézve nem bocsájtkozhatunk jóslásokba. A 10 év merev álláspontjából a Nyugat és Kelet kölcsönösen engedett. Bármely napon döntő események bekövetkezésére ébredhetünk, melyek sorsunkra befolyással lesznek. Annyi azonban tény, hogy a vasfüggöny repedezik s reméljük, hogy rövidesen olyan rések keletkeznek rajta, amelybe beverhetjük a felszabadítás emeltyűjét. Addig is őrizzük meg nyugalmunkat és a felszabadításba vetett erős hittel várjuk az idők jobbrafordulását.

Az öt évi működésünkről való ezen megemlékezés alkalmával a MKCSBK minden egyes tagjának bajtársi üdvözléssel együtt dícsérő elismerésemet fejezem ki, hogy az öt év alatt a csendőrség jelszavainak megfelelően: "Híven, Decsülettel, Vitézül" állta az idők viharát és tantoríthatatlanul tartott ki a MKCSBK mellett, mely magatartásnak eredménye: Csendőr szervezetünk önállósága!

Adja az Isten, hogy a jövőben is így legyen!

284/1955.sz. Salzburg, 1955. szeptember 1.

FOLYASHÁZY LAJOS s.k.nyáll.altbgy.
a MKCSBK vezetője.

-0-0-0-0-

KAKASTOLLAS HOSEINIGHEZ!

Tiz éve vár a -Magyarhon reátok!-
Tiz éve várnak a nyárfasorok!
Tiz éve vár a sok-sok jeltelen sír!
Várja jöttötök -Kakastollasok!-
Tiz éve nincs a -HÖSÖK-síriján virág!
Tiz év-gyertyái nem gyulhattatok!
Tiz éve sírnak a csendőr árvák!
S várják jöttötök -Kakastollasok!-
Tiz éve borús felettünk az égbolt!
Tiz éve nem volt nyugodt álmotok!
Tiz éve vártok ragyogó hajnalt!
Hol visszatértek -Kakastollasok!-
Tiz éve nincsen utjainknak őre!
Gaz teríti be régi utatok!
Tiz éve nincsen védője -Keresztnek!-
Nem védhetitek -Kakastollasok!-
Tiz év tetőzte véradoosságunkat!
Ezredévesek az áldozatok!
Urístenünk! -Fogad imádsagnak!-
Hol vért áldozunk! -Kakastollasok!-
Hol láncod hordjuk -Hatalmas Urísten!-
Láncodból lettek -Magyar fókások!-
Hol Te akartad! Ezzel a karddal,
Vágták a gázt! a -Kakastollasok!-
Ez az -Atomunk! A Te harcódhoz!
Kézünkbe adták az -ÉGINAGASOK!-
S hol mi nem bírjuk! -Isten veszi át!-
S győznek a magyar -KAKASTOLLASOK!-

Hajas István.

-0-0-0-0-

MI IS AZ A CSENDŐRTUDOMÁNY? 11.levél.

Kedves Olvasóim közül talán sokan is megcsóválták fejüket, hogy ejnye-ejnye ez a Szikulusz, de gyorsan kivégezte a Bt-eket. Nem szabad rossznéven venni tőle. Ő is csendőr. Már ég a vágytól, hogy a fővetkező főtartárgyunkkal foglalkozzék, hiszen ezzel igazán benne vagyunk

a magunk világában, szeretett Testületünk életében.

S most, hogy a Szut.-t lapozgatom, annyi felejthetetlen emlék, annyi kedves csendőrcarc jelenik meg képzeletemben, hogy ebből a sávár világból nem látok mást, csak kötelességteljesítést, önfeláldozó odaadást, egy egész csak a közért, a magyar népért való önzetlen éleést... szóval csak magyar csendőrt.

És nem tudok attól az érzéstől szabadulni, hogy bár ez az emigráció hihetetlen földrajzi távolságokat teremtett közöttünk, lélekben azonban talán közelebb hozott egymashoz, mint amilyen közelség kifejlődhetett közöttünk a személyes érintkezés során odahaza.

Otthon napmintnap gyakoroltuk hivatásunkat. Szerettük. De igazán szeretni csak most tanultuk meg, amikor nem gyakorolhatjuk.

Nem szeretnék nagyon tudományos hangot megütni, de ha a törvényismeretek elé fejezetszámot tettünk, tegyük most is, irván:

II. Szervezeti És Szolgálati Utasítás a M. Kir. Csendőrség számára.

(Szut.)

Utasítás, és nem szabályzat. Miért?

Azt, hogy kinek kell tisztelegni, hogyan kell a tiszteletadást teljesíteni, szabályzatok szabályozzák; és mindenkinek egyformán kell végrehajtania. De, hogy kikérdezni először a gyanúsítottat kell s azután a sértettet és a tanukat, ezt szabályba foglalni nem lehet. Itt az eljáró csendőrnek kell a sorrendet megtalálnia, esetenként. A Szut. tehát utasításokat ad ehhez. Hogy a Szut. is tartalmaz szabályokat (pl. helyiségek felirati táblájának nagysága a laktanyában), az nem változtatja éppennyug a Szut.-t szabályzattá, mint ahogy a Szolg. Szab.-ból sem válik utasítás, ha egyes helyein a körülményekre való figyelemmel a katonának szabad elhatározást biztosít.

Ezzel, azt hiszem, megfogtuk az utasítás szó lényegét. Va yis minél több önállóság kell az eljáráshoz, annál kevesebb szabályt adhat a szolgálati könyv; a tennivalókat inkább csak körvonalozza.

A szolgálatban lévő, a közbiztonsági szolgálatot végző csendőr pedig kivezénylésétől bevonulásáig a Szut.-tól áthatva tisztán észére és szívére van utalva.

És hogy ki az a magyar csendőr, azt én olyan szépen nem bírom kifejezni, mint a Szut. 71. pontja:

"A csendőr az államhatalom képviselője, a törvényes rend és belső béke támasza, az ország közbiztonságának és nyugalmanak őre, az állam és a nemzet bizalmának letéteményese.

A csendőr legyen büszke szép hivatására, azt életcélnek, kitüntetésnek és ne csupán kenyérkeresetnek tekintse. Legyen büszke arra, hogy olyan testületnek tagja, amely csak erkölcsileg megválogatottakat fogad kebelébe s amely mindenki által megkülönböztetett tiszteletben és megbecsülésben részesül.

Szeresse hivatását és testületét, amelynek életét szentelte; minden szavának és tettének célja az legyen, hogy esküvel fogadott kötelességének híven, becsülettel, vitézül megfelelve a csendőrség jó hírnevét és tekintélyét gyarapítsa, hogy mind saját magának, mind a testület összességének is mindig becsületet szerezzen.

Nemcsak szolgálati magatartása, hanem magánélete is legyen példás és kifogástalan, mert csak így lesz képes arra az erkölcsi színvonalra emelkedni, amelyre mindig elengedhetetlen szüksége van és amelyet több mindenki meg is követel. Sohase feledje, hogy őt mindenki szemlél tartja és hogy helytelen magatartásával nemcsak saját magának, hanem a testületnek is árt, mert a testületet mindig egyes tagjainak magatartása szerint ítélik meg. Legyen előjáróhoz őszinte, hűség és ragaszkodó; becsülje és szeresse bajtársait; óvakodjék a bajtársias egyvetérs megzavarásától, de ne palástoljon semmi hibát, amely a fegyelmet vagy a szolgálat érdekeit veszélyezteti vagy a testület jóhírnevét ártalmara van. Ilyen hibáktól ne csak maga óvakodjék, hanem azoknak elkövetésétől bajtársait is tartsa vissza s ha ilyenekről vagy bajtársai által elkövetett büntetendő cselekményekről értesül, közvetlen előjárójának azonnal tegyen jelentést.

Erkölcös és józan életmód, pártatlanság, igazságszeretet és megvesztegethetetlenség, törvénytisztelő, éberség, bátorság, önmérséklettel és tapintatossággal párosult erély, türethetetlen hazaszeretet, valamint fáradalmat és megalkuvást nem ismerő kötelességérzet és mintaszerű fe-

gyelmezetttség voltak és legyenek a magyar csendőr fő jellemtulajdonságai."

Vajjon lehet-e az emigrációban is a magyar csendőr más?!

Szikulusz.

-o-o-o-o-

NYUGAT NEM HISZ A SZEMÉNEK!

(folytatás)

A szomorú menet elérte a Széchenyi utcát. Ekkor már sokan voltak a járó-kelők közül a kocsik húzására és a deportáltak támogatására a menetbe állítva. Ezek valamennyien őszinte részvétet tanúsítottak a deportáltak iránt, de segíteni sorsukon nem tudtak. Az utca teljes szélességében vér csurgott a menet után.

A deportáltakat a történetek után nagyon is idegesítette az, hogy mi történik majd a temetőbe való megérkezésükkor? És amikor már talán mindannyian a pusztulásra gondoltak, az Ur letelintett és meghorzád a látottaktól. Pillanatok alatt csodát teremtett.

A menet a Korona szálló előtt haladt el, az eleje pedig elérte az Olasz cukrászdát. Két új demokrata -kezükből husángokkal- haladt a járdán, fürkészve, hogy kit lehetne még ütni... Amikor ezek is a cukrászda elé értek egyikőjük a cukrászdára mutatva kiáltotta: "Ez is nyilas!" Erre a másik a husánggal hatalmasat sujtott a cukrászda kirakatába. Az üvegdarabok csörömpölve hullottak a járdára. Ebben a pillanatban kinyílt a cukrászda ajtaja és egy orosz őrnagy kezében tartott pisztollyal lépett az utcára és nyomban célba vette a kirakatra még egyet sujtani akaró másik új demokratát. A pisztoly eldőrdült. A kéz már nem sujtott le, mert gazdája a husánggal együtt élettelenül esett a járdára. A következő lövés menekülése közben súlyosan megsebesítette a másik új demokratát.

A szomorú menethez illő halotti csend következett. Egy pillanatra mindenkinek elállt még a lélegzete is... Az orosz őrnagy -mint aki jól végezte a dolgát- egy halottat és egy súlyos sebesültet hagyva hátra, szó nélkül távozott.

A többi új demokrata nem ütegetett tovább. Valamennyien a halott és a sebesült társukhoz futottak, a menet pedig a rendőr-kordon között folytatta tovább az útját, de már a politikai ügyosztály vezetője nélkül, aki közben elfutott.

A temetőben az elhantolást minden különösebb esemény nélkül végezték el. A kocsikat nem húzták vissza azok tulajdonosaikhoz, hanem a csendőr-laktanya udvarába. A deportáltakat pedig a laktanya emeleti helyiségeibe parancsolták a rendőrök és közölték velük, hogy hamarosan meleg ételt kapnak.

A laktanya emeleti helyiségeiben a deportáltak már több őrizetbe vett egyént találtak, akik siralmas állapotban bujtak meg egy-egy sarokban, de voltak olyanok is, akik eszméletlenül fejtődtek a padlón. Ezek között volt Borbély Maczky Emil is, akinek a feje szinte a felismerhetetlenségig meg volt dagadva.

Az ételt, ami rántott-leves féle volt, felhordták a szobákba, melyek fűtetlenek s ablaküveg nélküliek voltak. Sajka azonban összesen hét volt, amelyekből először a súlyos sérülteket kínálták, de azok leg többje hozzá sem nyult az ételhez. Az étkezés a késő esti órákig elhúzódott. Sötét lett s a kevésbé sérültek valamennyien egy-egy súlyos sérülthez húzódtak és azoknak némi segítséget nyújtani igyekeztek.

Tíz óra tájban gépkocsik érkezése volt hallható a laktanya udvarában. Hamarosan polgári ruhás egyének jelentek meg a szobákban abból a célból -mint mondták-, hogy a súlyos sérülteket a kórházba szállítsák.

Nagy volt az öröm a deportáltak között. Természetes, hogy mindannyian panaszkodtak sérülésük súlyosságára, mert szerettek volna a kórházba vagy legalább valamely meleg helyre kerülni. A választás azonban a polgári ruhásoktól függött, amit azok igen különös módon oldottak meg. Voltak ugyanis súlyos sérültek, akiket ott hagytak és voltak könnyebben sérültek, akiket elvittek. A deportáltak ezt azonnal magyarázták egymásnak, hogy protekció. Kb. 17-20 sérültet szállítottak el, köztük a már nevezettet is, Miskolc volt főispánját. A visszahagyottak szívszorongva és virasztva várták a reggelt.

(folytatjuk)

CSENDŐR-ASSZONYOK.

Én nem tudom, volt-e Magyarországnak más intézménye a miénken kívül, ahol az intézmény tulajdonképpeni munkája női alkalmazottak közreműködése nélkül folyt volna. Tény az, hogy nálunk az órsóktól kezdve a felügyelőségig az irodai munkát is férfi kezek végezték, csendőr kezek.

Nőnek nem volt bepillantása a bűn ellen folytatott harcokba. Az órszakkácsnőnek működési területe is kizárólag az órs legénysége testi jólétének fenntartására korlátozódott; s ő sem volt állami alkalmazott, s a közigazgatásból akkor vált ki, amikor akart, vagy amikor erre - talán éppen kíváncsiságja miatt - szükség volt.

A bűn elleni szüntelen harcokban azonban ott álltak személytelenül a csendőr-asszonyok. Személytelenül, kíváncsiság nélkül, megértőleg, segítőkészen, biztosítva a férjnek azt a nyugalmat, azt a testi és szellemi egyensúlyt, amely egész embert igénylő munkájában alapfeltétel volt.

Kiszámíthatatlan terjedelmű, olykor kimenetelű külszolgálatunkból hazatérve ott várt a meleg étel, a vetett ágy, a tiszta ruha, a napilap, a nyugalom s mindez annyi önmagától értetődőséggel, oly személytelenül, ami csak a női lélek tulajdonsága.

Mi nem tudtuk bizonyosan érkezésünk időpontját. Ők női ösztönökkel szinte pornyai biztossággal nemcsak az időponttal, hanem testi és lelki állapotunkkal is tisztában voltak.

S ha valamelyikünket betegesen avagy sérülten hozták, nem esett kétségbe; tisztában volt, hogy férje szolgálatával mindez együtt jár. Egy gondja volt csak, hogy urának egészsége, szolgálatképessége mielőbb helyreálljon. Mert ki tudta volna jobban, hogy férje nem kizárólag az övé, rá legelső sorban Hazánk és Nemzetünknek van szüksége.

És ha a csendőr a bűn elleni harcban nem térhetett haza, nem jajveszékelt. A hősnek kijáró tisztelettel szentelte további életét a gyermekek nevelésének, akiknek lelkébe oltárt állított az apának, a Hazának, a Nemzetnek és a Kötelességteljesítésnek.

Ki ápolta volna nagyobb szeretettel a Testületünk iránti hűséget, ki ünnepelte volna bensőségebben mindég február 14-ét, mint a csendőr feleség!

S ma?...

Törhetetlenül állja őrhelyét a vasfüggönyön innen, a vasfüggönyön túl. Akár otthon rekedt, akár hazament, hogy férje érdekeit ott védje, akár követte urát szabad földre, akár csak egy maradt számára: A visszavárás onnan, ahonnan talán a sors, ez a kegyetlen sors a csendőr hazatérését irgalmatlanul megtagadja.

S ha ott áll mellettünk, ugyanaz maradt, mint egykor. Ő munkásruhánkat egyenruhaként tiszteli s féltett kincsként rejteget egy pár kakastollat, ha nem egy tollforgót. Ő balesetünket harc közben szerzett sérülésnek tartja. Ő a gyermekeket magyar tisztességben neveli akkor is, ha ezt csak titokban teheti avagy az emigrációban a beolvadás veszélyét látja. S február 14-ét ő teszi fényessé nekünk. Évri-évre.

És az 1945. utáni csendőr-feleségek lehetnek-e mások? Nevesebbé érzik-e, hogy a m. kir. csendőrség nem halt meg? É! Igen é! A magyar Haza, a magyar Nemzet sóvárogva várja a kakastollasokat! Ezt az emigráció idejéből származó csendőr-feleségek is megértik, mint ahogyan női ösztönökkel magyar csendőr-feleséggé válásukat nemzeteket összekötő kapcsolatok tartintik azok is, akiknek bölcsője nem Magyarországon ringott.

Női ösztön?... Mi férfiak, akik annyit adunk a logikánkra, ezzel a szóval intézzük el rendszerint azt a női lelket, amely oly sok kimondhatatlan szépséget, reményit, jóbért való lelkesedést és lelkesíténi tudást rejt, s amely mérhetetlen szeretetnek kiadhatatlan forrása. Ha férfi ezen kétkedne, gondoljon csak Édesanyjára!

Emigrációs önzetlen munkánk során két csendőr-asszonyt akadt alkalom megismerni, akik iránt érzett tiszteletemnek kifejezését külön is kötelességemnek tartom. Az Egyik itt Ausztria egy városában őrsi Testületünk iránti szeretetét és sugározza férjéről való gondoskodása közepe tette reá és fáradhatatlan munkásságára.

A Másik Hollandiában Bajtársi Levelünk szerkesztésében, elkészítésében segíti férjét odaadban. Szerkesztőnk terjedelmes levelezését gépeli és havonta megjelenő kéziratunk két koco munkáját dicséri.

A magyar csendőr tisztesség érzésével, a magyar ember lovaságával tisztelgünk e sorokkal minden csendőr-asszonynak, vasfüggönyön innen, vasfüggönyön túl!

Mert, ha a magyar rónákon, a magyar bérceken ismét kakastollat lenget majd a szél, hármennyire személytelenek Ők, - mi tudjuk, mit tesznek Testületünkért - a magyar csendőr lelkében ott élnek mindég, amíg csendőr-szív dobog! Mert a csendőr-szív hálás!

(Nagyapa)

-o-o-o-o-

A BÜNÖZŐT TISZTI EGYENRUHA VISELÉSE SEM MENTESITI.

A közellátási miniszteriumba tett névtelen feljelentés alapján 1943. év nyarán Felsőnyék községben végeztem közellátás ügyben nyomozást a pécsi nyomozó alezstály parancsnokság meghagyására. A feljelentés lényege az volt, hogy ismeretlen budapesti kereskedő Tóth János felsőnyéki lakossal együtt és folyamatosan feketén szállítanak sertéseket az említett községből Budapestre.

A puhatolás során megtudtam, hogy Tóth Jánosnak 150 drb. sertés hizlalására van hatósági engedélye. A hizlalást egy budapesti hadiüzem részére végzi, mellyel szerződése van. A hadiüzem minden héten egy tehergépkocsira férő sertést szállít el Tóth Jánostól, aki egyben a községben kijelölt sertéskereskedő is volt. Ugy a hizlalásnak, mint a sertések vásárlásának meg volt tehát a törvényes alapja. De az is tudomásomra jutott, hogy Tóth a hivatalos hizlalást és sertések vásárlását csak azért végzi, hogy mellette a feketézést könnyebben lebonyolítani tudja.

A jegyző irodában kiirtam magamnak, hogy amióta Tóth megkezdte a 150 drb. sertés hizlalását, hány drb. -t szállított el a hédéses hadiüzemnek. Ezt a kiadott szállítási engedélyek és marhalevelek alapján pontosan megállapítottam. A hivatalos adatok alapján a 150 drb. sertésből addig 62 drb.-t szállítottak el, tehát még 88 drb. sertésnek kell lenni hizlalás alatt.

Az eddigi megállapítások alapján szerzett adatok birtokában még nem kezdtem meg Tóth hizlalóval az elszámolást, hanem megvártam, amíg a budapesti hadiüzem gépkocsija megérkezik a szokásos szállítmányért. A harmadik napon meg is érkezett, egy három tonnás tehergépkocsi vezetőjével és mellette egy kísérő személy. A beérkezés után távbeszélőn kértem az ozorai őrsről egyenruhás járőrt, mert bizonyos voltam abban, hogy nyílt nyomozásra sor kerül. Mire a felrakodással végeztek, a járőr beérkezett. Megkezdték az igazoltatásokat és a felmutatott olmányok átnézését, amikor egyszerre csak nagy erővel jött a kísérő személy honvéd főhadnagy egyenruhában. Szabályos öltözetben, derékszíjjal és pisztollyal, bocska sapkában. A járőrvezető jelentkezett nála, mire röviden parancsolt, hogy az igazoltatásnak és ellenőrzésnek helye nincs, ő a felelős személy, az egész szállítmány katonai szállítás. A gépkocsi-vezetőnek parancsot adott, hogy induljon.

A fentiek után az történt, hogy a fhgy urat őrizetbe vettük és lefegyvereztük annak dacára, hogy magából kikelve ő akarta letartoztatni a járőrt és engem is, bezaratással, hadbíróssággal, sőt még lelövés-sel is fenyegetőzött.

Az ellenőrzésnél megállapítottam, hogy a gépkocsira 26 drb. hizott sertést raktak fel, de csak 6 drb. ról van marhalevél és szállítási engedély. Tóth hizlalójában pedig még 135 drb. hizó sertés volt.

Cyorsan minden tisztázódott és gyanúsítottak beismerték az ádrágító üzérkedést.

Az ál fhgy. előadta, hogy a hadiüzem részére régebb idő óta hetenként 5-6 drb. sertést szállítottak, amelyre a közellátási miniszterium minden alkalommal kiadta a szállítási és vágási engedélyeket. Felsőnyék község jegyzője pedig ennek alapján a marhaleveleket és a községből való elszállítási engedélyt adta meg. Tóth a szállítmányhoz 15-20 drb. sertést mindég hozzácsapott s ezeket ő Pesten feketén értékesítette. Elmondotta, hogy 4 évig szolgált a toborzott hadseregben és mint szakaszvezető szerelt le. A tiszti egyenruhát egy üzletben vásárolta és annak nagyon is hasznát vette a sertések szállításánál. Budapestre visszafelé mindég felvette a tiszti egyenruhát és így soha nem igazoltatták őket, még ha véletlenül meg is állították a járművet. Ő csak ki-szólt az igazoltatni akaró csendőrnek vagy rendőrnek, hogy katonai szállítmány. Erre tisztelegtek s ők pedig tovább mentek.

Tóth sertéshizlaló és kereskedő is mindent beismert és az előzővel egyezően adta elő a történeteket azzal, hogy a hivatalos hízalás és kereskedői igazolványa mellett mindezt ideig könnyen űzte a fekete kereskedelmet.

A többi sok gyanúsítottal való nyomozásról nem tartom szükségesnek az adatok részletezését, mert azok már nem érdekesek.

Az ál főgály könyörgés, bocsánatkérés és megalázkodás útján szeretett volna visszaöltözni polgári ruhájába, de a járóru egyenruhába öltözöttén adta át a honvéd állomás-parancsnokságnak.

Az egész ügyből az a tanulság, hogy az egyruha viselése sem mentesíti a bűnözőt. Ha minden közbiztonsági közeg ismeri törvényben biztosított jogait és azok alapján maradéktalanul teljesíti kötelességét, úgy a fenti ügyben szereplő bűnözők is elébb jutottak volna megérdemelt sorsukra. Tiszti egyenruhában sem lehet bűncselekményeket elkövetni, viselje azt valaki jogosan avagy jogszerűen.

Somos Mátyás.

-o-o-o-o-

A KÉMSZOLGÁLAT TITKAIBÓL.

A spanyol "Vision" c. hetilapban a közelmúltban az alábbi felteendő cikk látott napvilágot, egy, a kommunisták által kémnők kiképzésére alapított iskoláról.

Keletnémetországban (orosz megszállott terület), az Erz-hegység egyik várkastélyában "Tánc és testgyakorló iskola" címen három havonként egy tanfolyam nyílik 60 nő részére.

A tanfolyamra való felvétel feltételei is szokatlanul megkérdőjelezendők, mert kizárólag züllött, illetve erkölcstelen életmód miatt vagy nagyon elleni bűncselekményekért elítélt, valamint szerelmi téren bő tapasztalatokkal rendelkező fiatal és szép nőket vesznek fel arra.

A "tanuló" oroszok és németek, nők és férfiak egyaránt, de valamennyien olyanok, akik a kémkedés terén bőséges gyakorlati tapasztalatokkal rendelkeznek.

A "tantárgyak" is egész különlegesek. A "növendékek"-nek meg kell tanulniuk a gépkocsi vezetését, a rádiókészülékek kezelését, fotográfálást és előhívást, hangfelvételek készítését, titkos irások megfejtését, rejtjelkulcsok kezelését, jelentések fogalmazását, de azt is, hogyan kell és miként lehet fáradtságot, részegséget leűzdeni, vagy kábítószereket alkalmazni. Megtanítják a hallgatókat a csinos és izléses öltözködésre, valamint arra is, hogyan szépségüket és karcsu alakjukat mint érvényesítik meg. Tansegédletként a fenti célokat szolgáló filmek is rendelkezésre állnak.

Egy, Nina névre hallgató, orosz "hölgy" csábos táncokat tanít s pl. a rumba, a szamba és más "modern" táncok kötelező tantárgyak.

A fentiekhez még valami ördögi: A tanulóknak csak 1/3-a vehet részt az eredményesen a tanfolyamon. Aki nem felel meg, visszakerül a munkatáborba, vagy a fogházba. A tanfolyamot végzőket fényűző ruhákkal és azokhoz minden hozzávalóval, de pénzzel is bőségesen ellátják, mielőtt szélnek eresztik őket a világra.

Nyugatnémetországban a közelmúltban kémkedésért 5 évi börtön-büntetésre ítélt Schmidt Irmgard már ezen tanfolyamot sikeresen elvégezték közül került ki.

Az iskola végeredményében azt a célt szolgálta volna, hogy a kémnők tömegének Nyugatnémetországba való betelepítésével az újonnan alakuló német hadsereg tisztikarát behálózza. Egy Nyugat-Berlinben megalakult volt növendéknek köszönhető, hogy e pokoli intézmény titka napfényre került és az illetékesek az ellenintézkedéseket még időben megtehették.

-o-o-o-o-

SZOVJET ARISZTOKRACIA.

A Szovjetunió szereti magát a világ előtt úgy feltüntetni, mintha ott az osztálykülönbségek teljesen megszűntek volna. Ha azonban az alábbi statisztikát olvaszuk, rájövünk, hogy ennek éppen az ellenkezője igaz, mert a szovjet állam a legjobban uton halad egy olyan arisztokrácia kibontakozására, amely vetekszik a cári Oroszország kiirtott és elátkozott kiváltságos osztályaival.

A kommunista szovjet birodalomban ma kerekén 215 millió ember él és ebből kb. csak 100 (egyszáz) olyan, akinek az évi jövedelme meghaladja az 1 millió rubelt (1 rubel=1/2 U.S.A. dollárral).

Öt, élesen elhatárolt társadalmi osztály létezik ma a szovjet paradicsomban: Első, a már említett milliómosok osztálya, akik a kormány vezetői, a K.P. élfunkcionáriusai, a hadsereg és a titkos rendőrség legmagasabb vezetői köréből kerülnek ki s akiknek a havi jövedelmük átlag 85000 rubel. A második osztályba tartoznak a kormány és a párt középső vezetői, továbbá gyárigazgatók, tudósok, írók, művészek és élmunkások, akiknek havi jövedelme átlag 8500 rubel. A harmadik helyre sorolnak a párt kisebb tisztviselői, továbbá mérnökök, orvosok, technikusok havi 1700 rubel jövedelemmel. Negyedik társadalmi osztályba tartoznak a tanult szakmunkások, a földmives parasztok, akik havonta szerencsés esetben 600-700 rubelt keresnek, míg a nem szakmunkások ennek a felét. Az ötödik és legalacsonyabb társadalmi osztályba tartoznak a névtelen rabzosok: milliói, akiknek robot munkájából élnek az előbbi négy társadalmi osztályba tartozók, de ezek biztosítják az óriási birodalom gazdasági termelését is.

Nézünk, milyenek a megélhetési viszonyok? Egy szerény igényű munkásnak feleség és két gyermekkel szüksége van havi 1.000 rubelre. Ha kevesebbet keres, a feleségnek is munkát kell vállalnia. Az alacsonyabb osztálybelieknek a lakásért is kemény küzdelmet kell folytatniuk. Egy egyedül álló munkásnak igénye van 7.5 légméter lakás-térre, ha nő, két gyermekkel 50 légméterre. De ez csak papíron írva létezik s a valóságban csak szűkebb tömegek lakások vannak.

A legmagasabb társadalmi osztályba tartozók életnivója is óriási különbségeket mutat. Csak néhány példa: Nikoján Anasztazius, az egyik helyettes miniszterelnök Moszkvában azt a palotát lakja, amely valamikor Naritskin herceg tulajdona volt. Bulganin Nikolaj miniszterelnöknek van a legnagyobb és leghíresebb versenystállója. A legfőbb tisztviselőknek természetesen elegáns autók, nagybirtokaik, luxusvilágítás, jachtjaik vannak. A legmagasabb katonai vezetők sem állnak éppen rosszul jövedelem dolgában. Konjew Iván tábornagy -akit nem rég az u.n. "Keleti-Nató" főparancsnokává nevezték ki- éppen úgy, mint Bulganin és az öreg Budjonnij tábornagy, szintén nagy bevételű a nemes lőspornak. Évi 400.000 rubel jövedelem mellett, azt meg is engedhetik maguknak, a mellett, hogy a lősport sem rossz üzlet.

Lenin, 1919-ben egyik művében azt írta, hogy a szocializmus a társadalmi osztályok megszűnését jelenti. De úgy látszik tévedett, mert a lényeg megmaradt, csak a személyek változtak. (Reichenhaller Tagblatt, 1955/88. számából)

-o-o-o-o-

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Lapunk előző számának megjelenése óta a genfi konferencián történtek taglalása uralta a nyugati sajtót. Ezekből megállapítható, hogy ezt a konferenciát eredménytelennek tekintik s az csak arra volt jó, hogy újabb tanácskozás idejében állapodjanak meg s a döntéseket az október 27-én ugyancsak Genfben kezdődő külügyminiszterek konferenciájára bízzák.

Ezidőszereint azt kell tényként rögzíteni, hogy genfben minden úgy történt, ahogyan az oroszok akarták. Az Eisenhower elnök által felhozott problémák, főként a rabnemzetek felszabadítási ügye, nem láptak kellő támogatást a többi nyugati résztvevőtől s így Bulganinnak könnyű dolga volt. Elintézte a leigázott országok felszabadítási ügyét azzal, hogy erről nem szükséges tárgyalni, mert azok már fel vannak szabadítva s nem szabad ügyeikbe beavatkozni. Németország egységesítési ügyének tárgyalását pedig az európai biztonságra tett újabb orosz javaslat előbbi tárgyalásához való ragaszkodással húsítottta meg s a leszerelési ügyének érdemleges tárgyalását is elodázta régi, már elavult, csak az oroszoknak előnyt jelentő biztonsági szerződések megelőző megkötésének szükségességével.

Nem változott az orosz stratégia, csak a taktika és mert a genfi konferencia megtartása révén is időt nyert, csak azért vett részt azon. Stalin végrehdeletét követik a jelenlegi bolsevista vezetők: Semmit fel nem adni a szerzeményekből, barátságot, békét torontani a szabad országok és a szovjet, illetve polgáraik között s az ötödik hadoszlopok útján folytatni az aknamunkát a még szabad országokban.

Az októberben kezdődő Külügyminiszteri konferencia megmutatja majd, hogy Eisenhower azon reménysége, hogy az egész világon tapasztalható őszinte bőkevágy mehozza a kívánt eredményt, miként válik valósággá. Ezt mondta ugyanis az elnök a genfi konferenciáról való visszatérte után televíziós beszámolójában. Reméljük, hogy ez a kijelentés nem akar a ko-existencia előhírnöke lenni?

Közben f. hó 9-én dr. Adenauer német kancellár moszkvai tanácskozásai megkezdődtek, amelyek során bizonyára legfontosabb kérdés a Németország egyesítése. Nem gondolnánk, hogy Moszkvának a beigért egyesítéssel sikerülne Auszriához hasonló módon semlegesítenie Németországot, mert ez azt jelentené, hogy a Nyugat elvesztené legmegbízhatóbb anti-kommunista szövetségét, de megszűnne Oroszország európai uralma megvalósításának legnagyobb akadálya is.

Lapunk zártakor nincsenek a moszkvai tárgyalásról értesüléseink s azokra a következő számunkban részletesen visszatérünk.

-0-0-0-0-

CIM VÁLTOZÁSOK.

Központi Vezetőnk címe f. évi október hó 1-től: SALZBURG, Sinnhub Str. 8. Austria.

Megváltozott a B. L. Szerkesztőségének címe is és pedig: DRIEBENCEN, Burgemeester Park 24. Nderland.

Kérjük Bajtársainkat és Olvasóinkat, hogy a közölt címváltozásokat vegyék figyelembe, hogy a levélváltásnál a késedelmet elkerülhessük.

-0-0-0-0-

KOZLEMÉNYEK, HIREK, SZERESZTŐI ÜZENETEK.

Igy írnak Bajtársaink: Kedves emlékeim vannak még abból az időből, amikor a grázi Goldpastete Gasthaus emeleti szobájában összejöttünk és elbeszélgettünk. Ilyenkor egy kis időre elfelejtettük sanyarú sorsunkat. A rangban legidősebb tiszti bajtársunk tájékoztatott bennünket a világbán és bajtársi közösségünkben történt eseményekről.

Bizony örömmel mennék most is Crázbá egy olyan kedves találkozóra. Nemcsak az egyedüllét érzése miatt, hanem -ugy látszik- a világ történelem kereké egy kissé gyorsabban forog, mint akkor és talán többet tudhatnánk meg jövőbeli sorsunkról.

Nézetem szerint a genfi eredménytelen találkozó után a későbbi tárgyalások hozhatnak kedvező meglepetést vagy keserű csalódást. De ne nézzük mindég fekete szemüvegen át a világeseményeket, adjunk helyet a reménynek, hogy Hazánk szabad lesz, mondjuk egyelőre olyan formán, mint Austria. Mi lenne akkor?

Hazánk szabadsága alatt azt értem, hogy népe szabadon fejezhetné ki véleményét vagyis választhatná meg kormányát. Ahhoz pedig, hogy ez megtörténjék, idő kell és feltétlenül szükség lenne politikamentes karhatalomra, amely a választás előkészítésének ideje alatt a rendet és nyugalmat fenntartja. Az otthoni rendőrségnek nevezett kommunista pártemberek egy ilyen feladatra nem jöhetnek számításba. Tudjuk, hogy a nép gyűlölli ezeket a pribékeket. Egy politikamentes és olyan közbiztonsági alakulatra van tehát szükség, amelyik nem egy személyé vagy párté, hanem a Nemzeté, amelyikhez tehát annak minden tagja bizalommal fordulhatna. Én úgy hiszem, hogy egy ilyen feladatra a m. kir. Csendőrség és m. kir. Rendőrség még élő tagjai a legmegfelelőbbek. Azért helyes az M. C. S. B. K. Vezetőségének az az állásfoglalása, hogy nem csatlakozik semmilyen szervezethez sem. Remélem, hogy erre még időben rájönnek a megtévedt Bajtársaink is. Kelt Auszriában 1955. július havában. B. J., szkv.

Képiró Sa dor, Argentina és Novák Gyula, Franciaország bajtársaink feleségeinek egy fiú, illetve egy lány-gyermeke született. A lánykát Polette névre keresztelték.

Örömmel közöljük nagy csendőrcsaládunk újabb szaporulatát és kívánunk hogy a szülők ek, mint a kicsinyeknek minden jót, egészséget s főként azt, hogy velünk együtt mielőbb térhessenek valamennyien haza Hazánkba.

Ézton köszönettel nyugtázzuk az Ön. . . . hozzájárulását a B. L. -re.

New-Jersey csoportunktól lapunkra S.Sz. és D.J. 5-5, G.J. 4, B.K. és F. D.2-2, K.J., Z.V. és T.J. Bajtársaink 1-1 dollár hozzájárulást küldöttek e hónapban.

A pénzt elküldő Bajtársunk kívánságára az összeg kézhezvételét a fentiek szerint nyilvánosan és köszönettel nyugtázzuk.

Szent István napjának ünnepein szerte a világban, szabad földön részt vettek Bajtársaink, számos helyen kezdeményezésükre emlékeztek e napról és több helyütt időszeri előadásokat is tartottak.

A nyugati államok követségeit, sőt a diplomaták magánlakásait is a budapesti rendőrség hosszabb idő óta ellenőrzés alatt tartja. Polgári és egyenruhás rendőrök állandó szolgálatot teljesítenek az említett helyeken és megfigyelnek mindenkit, aki a követségre megy vagy a diplomaták magánlakásait felkeresi.

Mindszenty József bíboros-hercegprímást megbízható forrásból származó hír szerint a pécsi püspök Püspökszentlászlón lévő lakosztályán tartják rendőri felügyelet alatt. Meglátogatását eddig csak az Édesanyjának engedélyezték. Így fest a szabadlábra helyezés a népi demokráciában.

A magyar kommunista kormány az ország Ausztriával szomszédos határzónájában műszaki határzárakat létesít érintő, botló és taposóknak alkalmazásával.

Bulgarián augusztus 3-án a Legfelsőbb Szovjet-ben a genfi konferenciáról tartott beszámolójában Eisenhower elnöknek a katonai berendezési tervek kölcsönös megszüntetésére és ellenőrzés alá vételére vonatkozó tervét úgy említette, hogy "a javaslat a gyakorlatban nem viheto kellő hatékonysággal keresztül." Ennek alapján látott napvilágot a nyugati sajtóban azon közlés, hogy Eisenhower említett javaslatát elvetik. De úgy látszik, hogy a Szovjetben hamarosan ráeszméltek arra, hogy egy ilyen elutasítás milyen értékes propaganda anyagot jelent az U.S.A. számára, mert másnap, augusztus 4-én szükségesnek tartotta helyreigazítani Bulgarián előző kijelentéseit azzal, hogy nem vetették el a javaslatot, hanem azt továbbra is tanulmányozzák. Rugalmas az orosz taktika, ha kell cáfol, valótlan állít, sőt megtörtént kijelentéseket is letagad.

A romániai kommunista miniszterelnök kijelentette, hogy az orosz hadsereg Románia biztonságának megővésére mindaddig benmarad, amíg az U.S.A. megszálló hadereje Európát el nem hagyja, a németek fegyverkezését el nem ejtik és a NATO-t az amerikai repülő támaszpontokkal együtt fel nem oszlatják. Vajjon mikor kell hasonló nyilatkozatot tenni a magyar kommunista miniszterelnöknek, illetve Rákosinak? Reméljük azonban, hogy a nyugati szabadvilág ragaszkodik az orosz által szerződésileg önként vállalt kötelezettség teljesítéséhez és kikényszeríti az orosz csapatok Hazánkból való kivonulását.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T ! Adres-Cim: B.L.SZERKESZTŐSÉGE.
DRIEBERGEN. Burgemeester Park 24. Nederland.

DRUCKWERK.
PRINTED MATTER.
PERIODIQUE.
DRUCKSACHE.

Aan Heer
Mr. Béla R e k t o r
Msr. 376 Eddy Rd.
An Herrn. C l e v e l a n d 8. Ohio
U.S.A.

